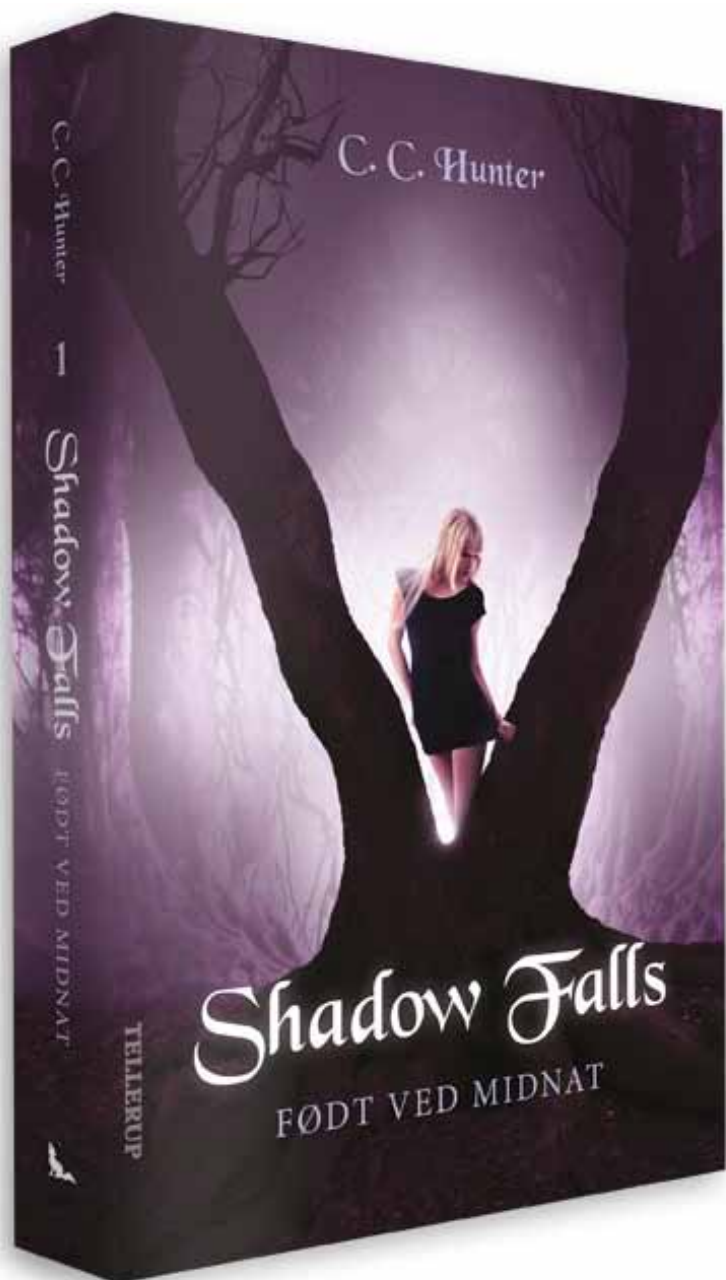

Læs starten af ...

C. C. Hunter
Shadow Falls
FØDT VED MIDNAT

Kapitel 1

„Det er ikke morsomt!“ råbte Kylies far.

Nej, det er det ikke, tænkte Kylie Galen idet hun bøjede sig frem mod det åbne køleskab for at finde noget at drikke. Faktisk var det så lidt morsomt at hun helst ville kravle ind bag sennepskrukken og pakken med mugne hotdogpølser og lukke døren for de vrede stemmer inde fra dagligstuen.

Hendes forældre var i fuld gang med at råbe ad hinanden igen.

Men nu ville skænderierne snart holde op tænkte Kyle mens kulden emmede op mod hende fra fryseboksen.

Det var i dag.

Kylie fik en klump i halsen, men hun tvang den ned igen og afviste stædigt trangen til at give tårerne frit løb.

Det her måtte være den værste dag i hendes liv, kronen på en længere række af rædselsfulde dage hvor hun var blevet belemret med en forfølger, hvor Trey havde slået op med hende og hendes forældre havde meddelt at de skulle skilles. Ikke mærkeligt at hendes natlige mareridt var vendt tilbage med fuld styrke.

„Hvor har du gjort af mine underbukser?“ Hendes far lød som en hund der snerrede for at forsvare sit kødben.

Hans underbukser? Kylie pressede en kold dåsesodavand mod panden.

C. C. Hunter
Shadow Falls
FØDT VED MIDNAT

„Du tror da vel ikke at jeg kunne drømme om at røre ved dine underbukser?“ lød hendes mors stemme, kølig og nonchalant. Den passede godt til hende. Sådan var hun altid. Nonchalant og kølig. Nej, ikke kølig. Iskold.

Kylie vendte sig og kiggede gennem køkkenvinduet ud på terrassen, hvor hun havde set sin mor tidligere på dagen. Havegrillen stod derude med de ulmende, sortsvedne rester af et par af hendes fars hvide boksershorts hængende ned over kanten.

Mægtigt. Simpelt hen mægtigt. Hendes mor havde grillet faderens beholdning af underhylere. Kylie tog en beslutning på stedet. Hun ville aldrig mere røre noget der var stegt på den grill.

Hun kæmpede mod tårene, stillede dåsesodavanden tilbage i køleskabet, lukkede det og gik hen og standsede i døråbningen ind til stuen. Hvis de så hende, holdt de måske op med at opføre sig som et par hysteriske teenagere og lod hende om at være barnet i familien igen.

Hendes far stod midt i stuen med et par underbukser knuget i den ene hånd. De var altså ikke alle sammen smidt på grillen. Hendes mor sad på sofaen og nippede roligt til en kop te.

„Du har brug for hjælp!“ brølede hendes far.

Kylie brød sig ikke om råberiet, men var ellers enig med ham. Moderen havde brug for hjælp. Så hvorfor var det hende, Kylie, der måtte sidde på en hjernevriders sofa to gange om ugen?

Hvorfor var hendes far – manden som alle svor på at Kylie altid havde kunnet sno om sin lillefinger – parat til at flytte ud og efterlade hende?

Hun bebrejdede ham ikke at han ønskede at forlade moderen, alias 'Isdronningen'. Men hvorfor tog han ikke sin datter med? Kylie mærkede en ny klump i halsen.

C. C. Hunter
Shadow Falls
FØDT VED MIDNAT

Hendes far vendte sig med et ryk, sendte Kylie et kort blik og forsvandt derefter ind i soveværelset for at pakke resten af sine ting – minus underbukserne der nu sendte de sidste røgsignaler fra grillen i baghaven.

Kylie stirrede på sin mor, der havde taget en stak computerudskrifter på skødet og sad og bladede i dem som om det var en ganske almindelig arbejdsdag.

Kylies blik faldt på rækken af indrammede fotografier på væggen over sofaen, og hun mærkede tårerne i øjnene igen. Billederne forestillede hende og faderen og var taget på deres årlige far-og-datter udflugter.

„Du må gøre noget, mor,“ tryglede Kylie.

„Hvad skulle det være?“ spurgte hendes mor og løftede hovedet.

„Få ham til at skifte mening. Sig at du er ked af at du har grilllet hans undertøj.“ *Og at du har isvand i årerne i stedet for blod,* tilføjede Kylie i tankerne. „Jeg er fuldstændig ligeglad med hvad du siger, bare du får ham til at blive.“

„Du forstår det ikke,“ sagde moderen og vendte igen opmærksomheden mod sine udskrifter.

Inden Kylie nåede at sige mere, stormede hendes far gennem stuen med en kuffert i hånden. Kylie fulgte efter ham ud i Houstons kvælende eftermiddagshede.

„Tag mig med,“ tiggede hun, ligeglad med at han så hende græde. Måske kunne det hjælpe. Der havde været engang hvor tårer skaffede hende alt hvad hun ønskede sig.

Han rystede på hovedet, men i modsætning til moderen var hans øjne i det mindste ikke blottet for ethvert udtryk. „Du forstår det ikke.“

Der var den igen. „Hvorfor siger I altid det? Jeg er seksten

C. C. Hunter
Shadow Falls
FØDT VED MIDNAT

år. Hvis der er noget jeg ikke forstår, kan man forklare mig det. Fortæl mig den store hemmelighed og lad os få det overstået.“

Han så ned, som om han var oppe til eksamen og havde skrevet svarene på skosnuderne. Et langt dybt suk undslap ham, og han løftede hovedet igen. „Din mor har ... brug for dig.“

„Brug for mig? Forsøger du at være morsom? Hun er helst fri for mig.“ *Og det samme er du.* Kylie snappede efter vejret ved erkendelsen. I virkeligheden ville han også gerne af med hende.

Hun tørrede en tåre væk fra kinden, og så fik hun øje på ham igen: ikke hendes far, men menig Hængemule, hendes trofaste forfølger. Han så ud som om han var trådt lige ud af en af de krigsfilm hendes mor holdt så meget af, dem der handlede om hærens indsats i Golfen og Irak. Dog fyrede han ikke løs til højre og venstre eller blev sprængt i luften. Han stod bare som naglet til stedet og stirrede på Kylie med et bedrøvet og samtidig skrækindjagende blik.

Han var dukket op første gang for nogle uger siden. De havde aldrig udvekslet et ord. En af de første dage udpegede hun ham for sin mor, kun for at få den besked at moderen ikke kunne se nogen soldat, og så var det Kylies verden gik af lave. En usynlig forfølger. Hendes mor tolkede det naturligtvis som et råb om opmærksomhed, muligvis med bange anelser om noget endnu værre – at Kylie var ved at miste forbindelsen med virkeligheden. Det skyldtes selvfølgelig hendes viden om at mareridtene fra Kylies barndom var vendt tilbage og plagede hende værre end nogen sinde. Resultatet var blevet to faste ugentlige tider hos hjernevrideren, men hvordan skulle de hjælpe mod noget som hun ikke engang kunne huske? Det eneste hun kunne fortælle psykiateren var at mareridtene var modbydelige, slemme nok til at hun vågnede skrigende og drivende af sved.

C. C. Hunter
Shadow Falls
FØDT VED MIDNAT

Kylie havde den største lyst til at skribe nu – skribe til sin far om at vende sig og kigge, så han forstod at hun ikke var ved at gå fra forstanden. Hvis det gik op for ham at menig Hængemule var virkelig nok, kunne hun måske i det mindste slippe for psykiateren. Det var uretfærdigt at hun skulle spille tid hos hende.

Men livet var uretfærdigt, som hendes mor så mange gange havde gjort hende opmærksom på.

Da Kylie drejede hovedet, var han væk, ikke menig Hængemule, men hendes far. Hun vendte sig om mod indkørslen og så ham i færd med at bakse kufferten ind på bagsædet af sin røde Mustang cabriolet. Hendes mor havde aldrig kunnet fordrage den bil, men faderen elskede den.

Kylie løb hen til ham. „Jeg får mormor til at tale med mor. Hun skal nok få ...“ Kylie tav brat. Mormor. Hun levede jo ikke mere. Det var endnu en af de tragedier der havde ramt Kylie i løbet af den sidste tid.

Hun kunne ikke mere løbe til mormor med sine problemer. Kylie fik en ny klump i halsen da billedet af mormor Nana, kold og bleg i den åbne kiste, dukkede frem for hendes indre blik.

Hun så oprigtig forældrebekymring snige sig ind i sin fars ansigt, den samme slags bekymring som havde landet hende på psykiaterens sofa for tre uger siden.

„Jeg har det fint. Jeg glemte det bare et øjeblik.“ Hun kunne også have fortalt ham grunden: fordi det gjorde for ondt at huske at mormor var væk for altid. Denne gang kunne hun ikke beherske sig. En enlig tåre sneg sig ned over hendes kind.

Hendes far rettede sig op og gav hende et knus. Det varede længere end hans knus plejede, men han slap hende alligevel alt for hurtigt. Hvordan skulle hun kunne give slip på ham? Hvordan kunne det falde ham ind at rejse fra hende?

C. C. Hunter
Shadow Falls
FØDT VED MIDNAT

Han lod armene falde, og hun havde en tydelig fornemmelse af fysisk afvisning. „Du kan ringe efter mig til enhver tid, husk det.“

Hun tørrede tårer væk og bandede indvendigt over sin svagthed da den røde Mustang et øjeblik efter rullede ned ad gaden. Hendes eneste tanke nu var at gemme sig af vejen på sit værelse. Hun gjorde omkring og løb et par skridt, men standsede og vendte hovedet for at se om menig Hængemule havde gentaget sit normale forsvindingsnummer.

Nej, han stod stadig og stirrede. Synet af ham fyldte hende med skræk og raseri på samme tid. Han havde fået hende sendt til psykiater.

Så kom naboen, den aldrende mrs. Baker, tøflende ud for at hente sin post. Den pensionerede bibliotekar smilede venligt til Kylie, men ofrede ikke så meget som et blik på menig Hængemule, selv om han nu stod mindre end to skridt væk på hendes egen græsplæne.

Besyderligt.

Så besynderligt at det sendte kolde ilinger ned langs Kylies ryggrad, ilinger af samme slags som hun havde oplevet ved mormor Nanas begravelse.

Hvad i alverden foregik der?

Kapitel 2

En time senere kom Kylie ned ad trappen, belæsset med rygsæk og skuldertaske.

Moderen mødte hende i entreen. „Alt i orden?“

Hvordan kunne nogen spørge så dumt? „Jeg overlever,“ svarede Kylie. Det var mere end hvad man kunne sige om mormoderen. For sit indre blik så Kylie den blålilla læbestift som bedemandens sminkør havde ‘pyntet’ den døde med. *Hvad med at se at få fjernet den?* Kylie havde næsten kunnet høre mormoderens stemme. Hun rystede erindringen af sig og koncentrerede sig om moderen.

Moderen skævede til rygsækken, og en bekymret rynke viste sig mellem hendes øjenbryn. „Hvor skal du hen?“

„Du gav mig lov til at sove hos Sara. Har du glemt det i travlhed med at grille fars underbukser?“

Moderen ignorerede grillkommentaren. „Hvad skal I?“

„Til fest. Mark Jameson fejrer at han er færdig med skolen.“ Kylie så ikke frem til festen med større forventning. Nu hvor Trey havde kasseret hende og forældrene flyttede fra hinanden, truede alle hendes sommerplaner med at gå i vasken – hvis de da ikke allerede var skyllet ud.

Moderen skød det ene øjenbryn i vejret. „Nu regner jeg med

C. C. Hunter
Shadow Falls
FØDT VED MIDNAT

at hans forældre vel er hjemme?“

„Det er de da altid,“ sagde Kylie uden at blinke.

Det var løgn. En af de lodrette. Normalt undgik hun Mark Jamesons fester netop på grund forældrenes stensikre fravær, men nu kunne det være lige meget. Hvad havde hun fået ud af at rette sig efter sin far og mor? Hun fortjente at slå sig lidt løs.

Og havde moderen måske ikke løjet om det med underbukserne?

„Hvad nu hvis du får et af dine mareridt?“ Moderen strejfede hendes arm med hånden.

En flygtig berøring. Det var alt hvad det kunne blive til for tiden. Ikke et knus som dem hun fik af sin far. Der var heller ingen mor-og-datter ture af nogen art, ikke engang til indkøbscentret. Kun reserverthed og flygtig fysisk kontakt. Selv da mormoderen døde, og Kylie virkelig trængte til et kærligt knus, havde moderen dårligt nok rørt ved hende. Det havde været faderen der tog hende ind til sig og affandt sig med at hun smurte mascara ud over hans jakke. Og nu var faderen forsvundet ud af hendes liv.

Kylie trak vejret dybt. „Jeg har advaret Sara om at jeg måske vågner skrigende som en gal midt om natten. Hun sagde at hun ville jage en træpæl i hjertet på mig og sende mig i seng igen.“

„Måske skal du sørge for at gemme alle spidse træting inden I lægger jer til at sove.“ Hendes mor forsøgte at smile.

„Det skal jeg nok.“ Kylie følte et stik af uro ved tanken om at efterlade moderen alene hjemme samme dag som faderen var flyttet ud. Men hvem prøvede hun at narre? Hendes mor skulle nok klare sig. Intet påvirkede Isdronningen.

Inden Kylie åbnede hoveddøren, sikrede hun sig med et hurtigt blik gennem vinduet at hun ikke risikerede at blive overfal-

C. C. Hunter
Shadow Falls
FØDT VED MIDNAT

det af en fyr i camouflaugeuniform.

Menig Hængemule var ingen steder at se, og hun smuttede lettet ud ad døren og håbede at aftenens fest kunne få hende til at glemme hvor elendigt alting var.

„Her, du behøver ikke drikke den, bare hold den for mig.“ Sara Jetton stak en øl i hånden på Kylie og forsvandt.

Kylie og mindst tredive andre klemte sig sammen i Mark Jamesons dagligstue, og alle talte ivrigt i munden på hinanden. Kylie knugede om den iskolde flaske og så sig langsomt om. Hun kendte de fleste af de andre fra skolen. Dørklokken ringede igen. Alle havde åbenbart fået besked om at Jamesons hus var det eneste rigtige sted at være denne aften. Og ifølge de fleste af hendes klassekammerater passede det. Mark, en afgangsklasseelev hvis forældre syntes at være fuldkommen ligeglade med hvad han foretog sig, var almindelig kendt for at holde nogle af de vildeste fester i byen.

Ti minutter senere var festen i fuld gang, og Sara var endnu ikke kommet tilbage. Så vidt Kylie kunne se, var hun den eneste der følte sig ved siden af. Hun betragtede ølflasken med rynket pande.

En eller anden bumpede mod hendes skulder, så flasken vipede og øllet plaskede ned i V-udskæringen på hendes hvide bluse. „For fanden da!“

„Åh, det må du meget undskylde,“ sagde den uheldige bumper.

Kylie kiggede op i Johns blide, brune øjne og prøvede at smile. Han så godt ud, hvilket – sammen med den kendsgerning at hun vidste han havde forhørt sig diskret om hende på skolen – burde gøre det lettere at få smilet frem. Men hendes viden om at

C. C. Hunter
Shadow Falls
FØDT VED MIDNAT

han havde været god ven med Trey trak i den anden retning og reducerede smilet til en lille trækning om munden.

„Det gør ikke noget,“ sagde hun.

„Jeg henter en anden øl til dig,“ sagde han.

„Det behøver du ikke.“ Men han var allerede på vej væk og hørte hende ikke på grund af musikken og de mange stemmer.

Dørklokken ringede igen. Af en eller anden uforklarlig grund delte flokken af dansende sig, så Kylie fik udsigt til hoveddøren – og til Trey der var på vej ind ad den. Ved siden af ham, eller rettere, klæbet til ham som en igle, spankulerede hans nye pige.

„Mægtigt.“ Kylie vendte ryggen til dem og ønskede at hun kunne teleportere sig selv til Tahiti eller bare hjem. Hun ville faktisk foretrække det sidste hvis hun kunne være sikker på at hendes far var kommet tilbage.

Gennem et af vinduerne i stuens modsatte ende fik hun øje på Sara ude på baghavens terrasse, rejste sig og pilede udenfor.

Sara løftede hovedet og bemærkede med det samme panikken i Kylies ansigt. „Hvad sker der?“

„Trey og hans nye klæbedukke er lige kommet ind ad døren.“

Sara rynkede panden. „Og hvad så? Du ser knaldgodt ud. Gå ind og flirt med nogle fyre og gør ham ked af det.“

Kylie vendte det hvide ud af øjnene. „Jeg gider virkelig ikke sidde her og se Trey og hende dullen kaste sig over hinanden.“

„Er de allerede i gang med det?“

„Ikke endnu, men så snart Trey har fået en enkelt øl, har han ikke andet i hovedet end at komme i trusserne på en pige. Jeg ved det, for jeg har længe været pigen med de trusser han ville i.“

„Slap af.“ Sara pegede hen mod det lange spisebord. „Gary har blandet margaritas. Tag dig en, så får du det fint.“

Kylie bed sig i læben for ikke at skribe at hun overhovedet

C. C. Hunter
Shadow Falls
FØDT VED MIDNAT

ikke ville få det bedre, lige meget hvor mange margaritas hun hældte ned. Hendes humør var helt nede i kulkælderens, og der var meget langt hen til trappen.

Sara gav hende en albue i siden. „Hør nu, du ved jo godt at alt hvad du skal gøre for at få Trey tilbage er at tage ham i nakken og hive ham med ovenpå. Han er stadig vild med dig. Han opsøgte mig efter skoletid og spurgte mig ud om dig.“

„Vil det sige at du vidste han ville dukke op her?“ Kylie følte sig forrådt.

„Nej, nej, overhovedet ikke. Jeg sværger. Men tag nu og slap af.“

Slappe af? Kylie stirrede på sin bedste veninde og indså pludselig hvor forskelligt de havde udviklet sig i løbet af det sidste halve års tid. Det drejede sig ikke kun om Saras festgalskab og den kendsgerning at hun havde været i seng med en fyr ... Og dog, måske var det netop de to ting der spillede ind, men det virkede som om der lå meget mere i det.

Som for eksempel Kylies snigende mistanke om at Sara var opsat på at få hende over i de vildt festende og forhenværende jomfruers rækker. Der var bare det at Kylie syntes at øl smagte som hestepis, og at tanken om at gå i seng med nogen overhovedet ikke virkede tillokkende.

Nå, det sidste passede måske ikke helt. Kylie havde følt sig fristet flere gange sammen med Trey, virkelig fristet, men så var hun kommet i tanke om Saras lange foredrag om at den første gang skulle være noget ganske særligt.

Og historien om Saras egen debut var også kommet i vejen. Sara havde efter længere betænkningstid givet efter for sit livs daværende store kærlighed, Brads, 'behov' – og var blevet kaseret fjorten dage senere. Hvad særligt var der ved det?

C. C. Hunter
Shadow Falls
FØDT VED MIDNAT

Siden da havde Sara haft fire andre kærester og været i seng med to af dem, og nu talte hun ikke længere om at sex skulle være noget særligt.

„Hør nu, jeg ved godt at du er nede over det med dine forældre,“ sagde Sara og skubbede en lok af sit lange, brune hår om bag øret. „Du trænger til at more dig. Nu henter jeg en margarita til dig, og jeg kan godt love dig at den er god.“

Sara maste sig frem til trængslen omkring bordet med drikkevarerne. Kylie ville følge efter hende, men i det samme fik hun øje på menig Hængemule. Han var så gådefuld og skræmmende som nogen sinde og stod tæt op ad en flok margaritadrikkende festdeltagere.

Kylie hvirvlede omkring, parat til at stikke af, men stødte lige ind i brystet på en fyr og fik endnu en skylle øl ned over barmen. „Åh nej, nu stinker mine bryster som et bryggeri.“

„Opfyldelsen af enhver fyrs drøm,“ lød en hæs stemme. „Men du må meget undskylde.“

Hun genkendte Treys stemme allerede før hun fik øje på de brede skuldre og mærkede hans særlige duft. Hun bed tænderne sammen. „Det er i orden. John har allerede gjort det én gang.“

Hun gjorde sit bedste for ikke at lade sig påvirke af synet af Treys lyse hår og grønne øjne. Fristelsen til at presse sig tættere til ham var næsten ikke til at modstå.

„Så er det rigtigt hvad de siger,“ sagde han tvært.

„Hvad er rigtigt?“

„At du og John har fundet sammen.“

Kylie overvejede at lyve, tiltalt af tanken om at det ville sår ham. Inden hun nåede at give efter for den, huskede hun de tåbeligheder der havde udspillet sig mellem hendes forældre i den sidste tid. Nej, ikke tale om. Så lavt som til den slags voksne

C. C. Hunter
Shadow Falls
FØDT VED MIDNAT

barnagtigheder ville hun ikke synke.

„Jeg har ikke fundet sammen med nogen,“ sagde hun og vendte sig for at gå.

Han greb hende om albuen. Hans hånd føltes varm mod huden og sendte smertefulde ilinger op i hjertekulen på hende. Nu stod de meget tæt sammen, og duften fra ham var overvældende. Milde himmel hvor hun dog elskede den duft.

„Jeg har hørt om din mormor,“ sagde han. „Og Sara fortalte mig at dine forældre skal skilles. Det gør mig ondt for dig, Kylie.“

Kylie mærkede gråden i halsen. Hun var en hårsbredde fra at kaste sig i armene på ham og tigge ham om aldrig at give slip. Intet i denne verden var bedre end at føle Treys arme omkring sig – men så opdagede hun at slyngplanten fra hoveddøren var på vej hen mod dem med en øl i hver hånd. Om mindre end fem minutter ville Trey ikke have tanke for andet end at komme i trusserne på tøsen, og sådan som hun var klædt – nedringet til navlen og med et skørt så kort at nogen burde ringe efter politiet – ville han sandsynligvis ikke få de store vanskeligheder med at nå sit mål.

„Tak,“ sagde hun kort og banede sig vej frem til Sara ved bordet med drikkevarerne. Heldigvis lod menig Hængemule til at have mistet interessen for margaritas og var forsvundet igen.

„Her.“ Sara tog øllen fra hende og erstattede den med et fyldt cocktailglas.

Glasset føltes unaturligt koldt. Kylie lænede sig frem. „Så du ham den underlige fyr der stod her lige før?“ spurgte hun hviskende. „Ham i fuld kampuniform?“

Saras øjenbryn skød i vejret. „Hvor meget øl har du drukket?“ fniste hun.

C. C. Hunter
Shadow Falls
FØDT VED MIDNAT

Kylie tog fastere om det kolde cocktailglas, alvorligt bange for at den var helt gal med hendes forstand. At føje alkohol til det herskende kaos i hendes hjerne virkede ikke som nogen god idé.

Derfor var indholdet i hendes glas stadig urørt da tre betjente fra Houstons politikorps en time senere dukkede op, slukkede for musikken og kommanderede alle op på rad og række i baghaven.

„March, unger,“ sagde den ene af betjentene. „Jo hurtigere vi kommer ned på stationen, jo før kan jeres forældre hente jer.“

I det øjeblik var Kylie helt sikker på at bunden var nået. Nu kunne hun da ikke komme længere ned.

„Hvor er far?“ spurgte Kylie da hendes mor trådte ind i politistationens vagtlokale. „Det var ham jeg ringede efter.“

Du kan ringe efter mig til enhver tid, husk det. Var det ikke sådan han havde sagt? Hvorfor var det så ikke ham der kom?

Hendes mor kneb øjnene en smule sammen. „Han ringede til mig.“

„Det var far der skulle komme,“ sagde Kylie. Hun trængte til sin far lige nu, mere end nogen sinde. Tårerne truede igen. Hun havde brug for et forstående knus.

„Du kan ikke vente at få dine ønsker opfyldt uden videre, især ikke når ... for himlens skyld, Kylie, hvordan kunne du finde på det her?“

Kylie tørrede tårerne væk fra øjnene. „Jeg har hverken gjort noget eller taget noget. Har de ikke fortalt dig det? Jeg kunne gå lige, sætte pegefingern på næsen og opremse alfabetet baglæns. Jeg er ikke påvirket af noget som helst.“

„De fandt stoffer der,“ sagde moderen.

C. C. Hunter
Shadow Falls

FØDT VED MIDNAT

„Jeg har ikke rørt dem.“

„Men ved du hvad politiet ikke så det mindste til, unge dame?“ Moderen rettede en anklagende finger mod hende. „Ikke så meget som skyggen af forældre. Du løj for mig.“

„Jeg ligner dig nok for meget,“ sagde Kylie, stadig elendig tilpas fordi hendes far bare var blevet væk. Han havde jo hørt hvor ude af sig selv hun var. Hvorfor var han ikke kommet?

„Og hvad mener du så med det?“

„Du sagde til far at du ikke vidste noget om hans underbukser, selv om du lige havde fyret op i grillen med dem.“

Den dårlige samvittighed lyste moderen ud af øjnene, men kun ganske kort. Så rystede hun på hovedet. „Dr. Day har ret.“

„Hvad har en psykiater med det her at gøre?“ spurgte Kylie. „Du har vel ikke ringet til hende? Hvis du hiver hende hened, foran alle mine venner ...“

„Nej, hun er her ikke, men det drejer sig ikke kun om i aften,“ sagde moderen. „Jeg kan ikke klare det her alene.“

„Klare hvad alene?“ spurgte Kylie med en modbydelig sugen i maven.

„Jeg sender dig på sommerlejr.“

„Hvilken sommerlejr?“ Kylie knugede sin håndtaske ind mod brystet. „Jeg vil ikke på sommerlejr.“

„Det handler ikke om hvad du vil eller ikke vil, men hvad du har brug for,“ sagde moderen og pegede på døren. „Lejren er for børn med problemer.“

„Problemer? Er du skør? Jeg har ikke problemer!“ erklærede Kylie. I hvert fald ikke af den slags en sommerlejr kunne hjælpe med. Et ophold dér bragte næppe hendes far hjem, fik menig Hængemule til at forsvinde eller sendte Trey tilbage i armene på hende.

C. C. Hunter
Shadow Falls

FØDT VED MIDNAT

„Ingen problemer? Hvordan går det så til at jeg må hente min sekstenårige datter på en politistation midt om natten? Du skal på sommerlejr, min ven. Jeg ordner det i morgen, og der er ikke noget at diskutere.“

Ikke tale om. Aldrig i livet. Jeg skal ingen steder. Kylie blev ved at gentage det for sig selv på vej ud fra politistationen.

Hendes mor havde måske gak i låget, men det havde faderen ikke. Han gik aldrig med til at sende sin datter til en lejr fyldt med potentielle ungdomsforbrydere.

Bestemt ikke. Det kunne overhovedet ikke falde ham ind. Kunne det?

Kapitel 3

Tre dage senere stod Kylie med sin kuffert i hånden på KFUM's parkeringsplads hvor busserne fra et antal sommerlejre hvert år afhentede de potentielle ungdomsforbrydere. Det kneb stadig for hende at tro på hvad der skete.

Hendes mor havde virkelig gjort alvor af det.

Og hendes far havde ikke nedlagt veto.

Kylie Galen, som aldrig i sit liv havde drukket mere end to små slurke øl og aldrig havde røget så meget som en cigaret eller bare en smule pot, stod for at skulle sendes til en sommerlejr for adfærdsvanskelige børn og unge.

Moderen rakte ud og strejfede hendes arm. „Jeg tror det er dig der bliver råbt op nu.“

Havde hun virkelig så travlt med at komme af med hende? Kylie trak sig væk fra hendes berøring, rasende og såret og uden anelse om hvad hun skulle gøre. Hun havde tigget og tryglet og stortudet uden mindste resultat. Hun skulle af sted på den elendige sommerlejr.

Det sidste hun ønskede var at tude eller bande for øjnene af alt og alle. Hun stivede sig af og gik uden at værdige sin mor et blik eller et ord hen mod bussen bag kvinden der holdt et skilt med ordene: Shadow Falls lejren.

C. C. Hunter
Shadow Falls
FØDT VED MIDNAT

Gisp. Hvad i alverden var det for et møghul hun blev sendt af sted til?

Da Kylie trådte op i bussen, blev hun mødt med stirren fra de otte eller ni der allerede sad i den. Hun følte en underlig sitren i brystet, og de kolde ilinger var tilbage langs hendes ryggrad. Aldrig før i sit liv havde hun haft større lyst til at vende om og stikke af så hurtigt benene kunne bære hende.

Med en kraftanstrengelse tog hun sig sammen til at møde blikkene fra samlingen af ... du store himmel, kunne man tillade sig at sige misfostre?

En af pigerne havde farvet håret i tre forskellige farver –pink, limegrøn og kulsort. Hos en anden pige dominerede det sorte totalt: sort læbestift og øjenskygge, sorte bukser og en langærmet sort skjorte. Var gothlooket ikke gået af mode for et godt stykke tid siden? Hvor mon det pigebarn fik sine modetips fra? Havde hun ikke læst at farver var på mode? At blå var det ny sort?

Og ham drengen næsten helt oppe foran. Begge hans øjenbryn var piercet. Kylie lænede sig over mod et af vinduerne for at se om hendes mor stadig stod udenfor. Hun behøvede da kun kaste et enkelt blik på denne forsamling for at vide at hendes datter ikke hørte til her.

„Sæt dig ned,“ lød en stemme bag hende.

Kylie vendte sig. Kvinden med skiltet var kommet op i busen bag hende, hvilket tydede på at hun var chaufføren. Kylie havde ikke hæftet sig ved hende da hun passerede hende, men nu så hun at chaufføren også virkede lidt aparte. Det blåtonede grå hår var samlet højt på hendes hoved og mindede om en fodboldhjelme. Ikke fordi man kunne bebrejde hende at hun gerne ville virke højere. Hun var lille. Meget lille. Nærmest på stør-

C. C. Hunter
Shadow Falls
FØDT VED MIDNAT

relse med en nisse. Kylie kiggede ned på hendes fødder, halvt i forventning om at se dem begravet i et par spidse grønne støvler, men chaufføren havde ganske almindelige, sorte sko på.

Kylie tog mål af hende igen og kiggede frem mod førersædet. Hvordan i alverden kunne den lille kvinde nå speeder og bremse?

„Afgang,“ sagde chaufføren. „Vi skulle gerne være fremme ved frokosttid, så find jer til rette i en fart.“

Da alle andre sad ned, gik Kylie meget fornuftigt ud fra at ordene var møntet på hende. Hun tog et par skridt frem ad midtergangen med en fornemmelse af at hendes liv aldrig ville blive det samme igen.

„Der er plads her,“ sagde en dreng. Hans hår var krøllet og endnu lysere end Kylies, mens hans øjne var så mørke at de virkede sorte.

Kylie gjorde sit bedste for ikke at stirre, men det kostede anstrengelse. Der var noget forkert ved kombinationen af lys/mørke og den måde drengen klappede på sædet ved siden af sig på og vippede med øjenbrynene.

„Ellers tak,“ sagde Kylie og gik videre, trækkende kufferten efter sig. Den kom i slinger og satte sig fast mod sædet hvor drengen sad, og Kylie måtte standse og vende sig for at trække den fri.

Hun mødte drengens øjne og holdt vejret. Nu var de pludselig meget klare og lysende grønne. Hvordan kunne det gå til? Hun kiggede ned mod hans hænder, halvt i forventning om at se en æske med kontaktlinser han lige havde skiftet ud. Men hans hænder var tomme.

Han vippede igen med øjenbrynene, og hun rykkede hurtigt kufferten fri og gik videre til et ledigt sæde længere henne. In-

C. C. Hunter
Shadow Falls
FØDT VED MIDNAT

den hun satte sig, bemærkede hun endnu en dreng der sad for sig selv helt bag i bussen. Han havde lysebrunt hår med skilning i den ene side og grønne øjne. Normale grønne øjne som blev fremhævet af hans støvblå T-shirt.

Han nikkede til hende. Uden underlige tegn og grimasser, heldigvis. Godt at der i det mindste var én normal person i bussen foruden hende.

Kylie satte sig og skævede efter den blonde fyr, men han havde vendt hovedet væk, så hun kunne ikke se om hans øjne havde skiftet farve igen. Til gengæld opdagede hun at pigen med det trefarvede hår sad med noget i hænderne. Noget levende.

Kylie glemte igen at trække vejret. Det var en tudse. Ikke en frø, som var nogenlunde til at holde ud at se på, men en tudse. En stor og vortet, hæslig tudse. Hvem kunne finde på at farve sit hår i tre farver og slæbe en tudse med på sommerlejr? Var det måske en af de der tudser der udskilte slim som man blev skæv af at slikke i sig? Kylie havde hørt dem omtalt i en af fjernsynets kriminalreportager, men indtil nu havde hun troet at det bare var et påfund fra journalistens side. Hun kunne ikke rigtig blive enig med sig selv om hvad der var værst: at slikke en tudse for at blive høj eller slæbe rundt på den for at gøre sig bemærket.

Kylie rykkede ud til vinduet og stillede kufferten op på pladsen ved siden af sig, så hun var sikker på at få sædet for sig selv. Hun sukkede dybt og kiggede ud ad vinduet. Bussen begyndte at køre, hvordan chaufføren så havde båret sig ad med at nå speederen.

„Ved du hvad de kalder os?“ Stemmen kom fra sædet hvor tudsepigen sad.

Kylie troede ikke at hun talte til hende, men vendte alligevel hovedet og konstaterede at det lod til det. I hvert fald så tud-

C. C. Hunter
Shadow Falls
FØDT VED MIDNAT

sepigen direkte på hende.

„Hvem kalder os hvad?“ spurgte hun og gjorde sit bedste for hverken at lyde for venlig eller for fjendtlig. Det sidste hun ønskede var at lægge sig ud med disse freaks.

„Dem fra de andre steder. Der ligger seks lejre inden for fem kilometers radius i Fallen.“ Pigen strøg håret tilbage fra ansigtet og holdt det dér et øjeblik.

Tudsen lod til at være forsvundet, men der var hverken et bur eller noget andet hvor pigen kunne have stukket den af vejen.

Mægtigt. Det ville sige at man kunne risikere at sidde med en stor og slimet tudse i skødet om et øjeblik. Ikke fordi tudser i almindelighed skræmte Kylie. Hun brød sig bare ikke om at have dem kravlende rundt på sig.

„De kalder os knoglehovederne,“ oplyste pigen.

„Hvorfor?“ spurgte Kylie og trak for en sikkerheds skyld fødderne op på sædet, så tudsen havde fri passage hvis den lagde vejen forbi.

„Det er fordi lejren før hed Bone Creek lejren,“ svarede pigen. „Efter de dinosaurknogler man fandt på stedet.“

„Ha,“ sagde den hvidblonde dreng. „De kalder os også knoglestrittere.“

Det udløste fnisen fra nogle af de andre sæder.

„Hvorfor er det så morsomt?“ spurgte gothpigen med så dyb alvor at Kylie fik kuldegysninger.

„Ved du ikke hvad en stritter er?“ spurgte den hvidblonde dreng. „Kom her hen og sæt dig, så skal jeg vise dig det.“

Kylie fik et nyt glimt af hans øjne idet han drejede hovedet. Hun undertrykte et udbrud. Nu var de katteagtigt gyldne. Det måtte være kontaktlinser, måske nogle der skiftede farve efter lysvinklen. Hun havde aldrig hørt at den slags kontaktlinser

C. C. Hunter
Shadow Falls
FØDT VED MIDNAT

fandtes, men det var den eneste fornuftige forklaring.

Gothpigen rejste sig, tilsyneladende for at følge drengens opfordring.

„Gør det ikke,“ advarede tudsepigen, hun forlod sit sæde og gik hen og hviskede gothpigen noget i øret.

„Føj for ...“ Gothpigen skar en grimasse og satte sig igen. Hun så over på den lyshårede og rettede en finger med en lang og spids, sortmalet negl mod ham. „Hold dig langt fra mig. Jeg æder møgdyr større end dig i to mundfulde ved midnat.“

„Hvem taler om midnat?“ lød en stemme fra den bageste del af bussen.

Kylie vendte sig om for at se hvem der havde spurgt.

En pige som indtil nu havde været ude af syne rejste sig op i sædet. Hun havde ravnsort hår og var iført solbriller med næsten lige så mørke glas. Men det mærkeligste ved hende var hendes hud. Den var meget bleg.

„Ved I hvorfor de omdøbte lejren til Shadow Falls?“ spurgte tudsepigen.

„Nej,“ blev der svaret fra den forreste del af bussen.

„På grund af den gamle indianske legende der fortæller at hvis man stiller sig ved vandfaldene i skumringen, ser man skyggerne af de dansende dødsengle.“

Dansende dødsengle? Kylie sukkede indvendig. Hvad fejlede denne besynderlige flok dog?

Hun vendte sig i sædet. Var det her en drøm – et af hendes mareridt? Hun skubbede sig dybere ned i sædet og forsøgte sig med en af de teknikker som ifølge dr. Day skulle kunne drive mareridtene på flugt.

Fokuser. Fokuser. Hun trak vejret i lange, dybe drag, ind gennem næsen og ud gennem munden, samtidig med at hun gentog

C. C. Hunter
Shadow Falls
FØDT VED MIDNAT

for sig selv: *Det er bare en drøm. Det er bare en drøm. Det har ikke noget med virkeligheden at gøre.*

Enten var det ikke en drøm, eller også var hendes fokuseringsevne kommet med den forkerte bus, og hvor ville hun dog gerne have været med den. Hun så rundt på de andre, stadig uden den mindste lyst til at tro sine egne øjne. Den hvidblonde stirrede på hende, og nu var hans øjne sorte igen.

Kylie skuttede sig. Var der ikke en eneste af de andre som syntes at det var mærkeligt?

Hun kiggede bagud mod ham hun havde bedømt som den mest normale af flokken. Han trak let på skuldrene da deres blikke mødtes. Hans grønne øjne mindede en hel del om Treys. Hun vidste ikke rigtig hvordan skuldertrækket skulle tydes, men han virkede ikke videre overrasket over det der foregik. Hvilket på en måde gjorde ham lige så aparte som de øvrige.

Kylie vendte sig igen, fandt sin mobiltelefon frem og sendte en sms til Sara: *Hjælp! Jeg er fanget i en bus fyldt med rablende galninge!*

Der kom svar næsten øjeblikkelig: *Det er mig der har brug for din hjælp. Jeg er bange for at jeg er gravid.*